

Psalmul 129 – C.H. Spurgeon

Titlul: O cântare a treptelor.

N-aș ști cum aceia, care văd reprezentate în aceste cântări treptele și staționările succesive ale vieții interioare, vor recunoaște în acest psalm treapta imediat mai înaltă față de cea precedentă. Firește, aceasta este adevărat, că psalmul anterior este evident produsul unui om mai vârstnic și lăuntric complet maturizat, care sigur poate el însuși să privească în urmă la o viață plină de suferințe, la o școală lungă de necaz, în care fusese permanent deja din tinerețea sa. Și în măsura în care răbdarea în suferință este o virtute mai înaltă sau cel puțin mai greu de practicat decât dragostea care poartă devotat de grijă într-un cămin fericit, se poate vorbi, desigur, despre un progres, despre ascensiune. Probabil că dacă am ști ceva mai mult despre călătoriile zilnice și locurile de popas de pe drumul spre Templu, am recunoaște și motivele pentru care acești psalmi sunt ordonați tocmai așa și nu altfel. Dar pentru că asemenea informații nu mai sunt de obținut, trebuie să luăm psalmii așa cum sunt și să ne spunem că doar nu mai trebuie să mergem în pelerinaj la acel Sion și, prin urmare, numai setea noastră de cunoaștere se alege cu prea puțin, dacă nu știm de ce acești psalmi de pelerinaj sunt aranjați așa. Dar prin aceasta nu pierdem nimic din ce ne-ar fi cu adevărat de folos să știm.

Conținutul: în cântare se unesc mâhnirea adâncă și curajul ferm al credinței. Cu toate că Israel este greu asuprit, bătut dureros și plin de răni, inima sa este totuși sănătoasă; credința celor fideli rămâne în picioare și nici pe departe nu se gândește să cedeze. Poetul cântă despre suferințele lui Israel, versetele 1-3, despre intervenția lui Dumnezeu, versetul 4 și despre soarta fără binecuvântare a vrăjmașilor poporului lui Dumnezeu, versetele 5-8. Este o cântare rurală, plină de aluzii la viața rustică. Ea ne amintește de cărțile Rut și Amos.

Interpretare

1. Adesea m-au asuprit, din tinerețea mea, - s-o spună Israel –
2. Adesea m-au asuprit, din tinerețea mea, dar nu m-au învins.
3. Plugarii au arat pe spatele meu, au tras brazdele lor lungi.
4. DOMNUL este drept; El a tăiat funiile celor răi.
5. Să fie acoperiți de rușine și să dea înapoi toți cei care urăsc Sionul!
6. Să fie ca iarba de pe acoperișuri, care se usucă înainte de a fi smulsă,
7. cu care secerătorul nu-și umple mâna, nici legătorul de snopi brațul,
8. și trecătorii nu spun: „Binecuvântarea DOMNULUI să fie peste voi! Vă binecuvântăm în Numele DOMNULUI!”

Versetul 1. *Adesea* (textual: *mult*, destul) *m-au asuprit, din tinerețea mea, - s-o spună Israel.* În timpul prezent al necazului, poporul Domnului poate să fie conștient de suferințele anterioare, pentru mângâierea lor, și să deducă din aceste amintiri siguranța că Dumnezeu credincios, care a fost cu Israel de-a lungul atâtor secole, potrivit făgăduinței Sale, nu-l va părăsi la sfârșit. Cântarea începe cu acorduri pline, fără introducere. Poetul fusese mai înainte evident adâncit în gânduri; focul arde în el și cu ce este plină inima, aceea îi iese din gură. Și ce îi trece peste buze din inima sa plină, aceea poate să-i vorbească și lui Israel, spre întărirea credinței și a speranței sale. Istoria poporului lui Dumnezeu este o istorie a suferințelor. Necazuri mari și grele l-au lovit iar și iar. Suferințele care trec peste noi sunt la fel cu acelea sub care au suspinat părinții noștri. Deja patriarhul Iacov a avut o viață plină de necaz; orice israelit poate să povestească despre necazurile care i s-au întâmplat, iar Israel, ca un întreg, a ajuns dintr-o stare jalnică în alta. *Adesea* m-au asuprit, spune Israel, pentru că nu putea să

spună cât de des. El vorbește despre asupritorii săi ca despre „ei”, pentru că ar fi imposibil să le spună tuturor pe nume sau chiar și numai să-i știe. Ei l-au asuprit, l-au încolțit, l-au dușmănit cu forța și cu viclenia din vremurile cele mai timpurii ale istoriei sale, *din tinerețea sa*; și și-au continuat atacurile perseverent, fără încetare. Prigoana este moștenirea Adunării Domnului, care rămâne din generație în generație o proprietate a familiei și distincția celor aleși. Israel n-a fost un popor ca celelalte, a fost poporul proprietate a DOMNULUI și această particularitate i-a făcut pe mulți să fie cuprinși de furie împotriva lor, ca vrăjmași de neîmpăcat și neobosiți, care nu se simțeau bine dacă nu-și puteau manifesta ura asupra poporului lui Dumnezeu. Când neamul ales a locuit pentru prima dată în Canaan, a avut de trecut prin multe încercări, în Egipt a fost greu asuprit, în pustie a fost atacat violent, iar în țara lăudată a fost înconjurat de vrăjmași care l-au urât de moarte. A fost de mirare că poporul mult încercat a putut să supraviețuiască tuturor acestor lucruri și s-o mai și *spună*. Adesea m-au asuprit. Suferințele au început devreme, în tinerețea sa, și continuau încă în această vreme târzie. Anii copilăriei lui Israel, ca și ai noului legământ al Adunării, au fost ani de necazuri. Copilașii nou-născuți ai harului sunt legănați în leagănul prigoanei. Îndată ce s-a născut fiul femeii care trebuia să nască, balaurul este pe urma lui ca să-l înghită (Apocalipsa 12.4,13). Dar este un lucru minunat pentru un om să poarte un jug în tinerețea sa (Plângerile lui Ieremia 3.27) și adevărul acestui cuvânt este pentru el deosebit de evident mai târziu, când, cu privirea maturizată a bătrâneții, își înțelege tinerețea și povestește istoria necazurilor și a salvărilor sale.

Versetul 2. *Adesea m-au asuprit, din tinerețea mea.* Israel reia afirmația sa despre frecvențele sale suferințe. Realitatea avea acum supremația în gândurile sale, așa că involuntar ajungea iar și iar la monologuri despre aceasta. Aceste reluări sunt în genul artei poetice; astfel face Israel o cântare din suferința sa, muzică din eforturile sale. *Dar nu m-au învins!* Nu ne simțim ca și când am auzi la aceste cuvinte bătaia timpanelor și lovitul chimvalelor? Israel își bate joc de vrăjmaș; toate atacurile răutății au eșuat. Acest „*dar*”, textual: *totuși, cu toate acestea nu, cade ca un sunet de trâmbiță, ca o bătaie de tobă.* „Suntem în necaz de orice fel, dar nu strâmtorați, trântiți jos, dar nu nimiciți”, acesta este limbajul unui învingător. Israel a trebuit să lupte din greu, dar a fost superior în luptă. Ne poate mira aceasta? După ce Israel l-a biruit pe îngerul legământului, cine-l va înfrânge, fie om, fie diavol? Lupta s-a reînnoit de multe ori și a durat mult timp; eroul lui Dumnezeu a simțit foarte tare violența luptei și uneori i-a fost teamă pentru deznodământ; dar, în sfârșit, el reușește totuși să răsuflă și exclamă: *Dar nu m-au învins!* Adesea, ba chiar de câte ori nu ne-a atacat vrăjmașul, și de câte ori n-a părut totul în favoarea sa, și totuși, nici măcar o singură dată nu și-a realizat intenția; el n-a putut să ne dea lovitura de moarte!

Versetul 3. *Plugarii au arat pe spatele meu.* Tiranii i-au rupt carnea cu bicele lor, cum plugarul taie brazdele pe câmp. Poporul a fost maltratată ca un criminal care este predat lictorilor și nuielilor lor cumplite; spatele națiunii a fost despicat și sfâșiat prin asuprire și nenorocire. Este o imagine care spune mult în puține cuvinte, cuprinsă într-un spațiu mic. Unul dintre comentatori susține că vorbirea figurativă a psalmistului ar fi netransparentă; dar aici se înșală. Într-adevăr, în ea sunt asamblate imagini diferite, ca o roată în alta, dar din această cauză nu este nici urmă de derută. Poporul greu încercat a fost biciuit de potrivnicii săi oarecum așa de tare, încât fiecare lovitură a lăsat în urmă pe spate și pe umeri o dungă lungă, însângărată, dacă nu chiar o rană deschisă, asemănătoare cu brazda pe care o crapă pământul de la un capăt până la altul al ogorului. Câte inimi omenești n-au fost într-o situație asemănătoare, bătute și rănite grav de aceia care au folosit biciul ascuțit al limbii – atât de tare istovite, încât omul întreg, sufletul, puterea voinței și numele bun au fost sfâșiate și subminate de calomnie. Adevărata Adunare a Domnului a avut în toate epocile părtașia suferințelor cu Domnul și Mântuitorul ei, în flagelarea Sa cruntă; necazurile Sale au fost o profecție despre ce vor fi mai

târziu chemați să îndure și prezicerea s-a îndeplinit din plin. Și Sionul a fost arat în acest sens ca un ogor (Ieremia 26.18).

Au tras brazdele lor lungi – ca și când lucrarea barbară ar fi fost o distracție pentru ei. Ei n-au lăsat nearat nici măcar lățimea unui țol, ci au străbătut de-a dreptul de la un capăt al ogorului până la celălalt, dispuși să facă toată munca în preocuparea care se potrivește așa de bine firii lor. Oamenii care agitau biciul o făceau cu un zel neobosit, care dovedea cât de autentică este ura inimilor lor. Într-adevăr, vrăjmașii Adunării lui Hristos nu precupețesc nici un efort pentru a-i pricinui cât mai mult rău; ei nu execută niciodată rău lucrarea stăpânului lor, diavolul, și nu și-au oprit mâna de la vărsarea de sânge. Ei lovesc ca și când l-ar ara pe om; ei taie cu brăzdarul carnea care zvâcnește, ca și când ar fi bulgări de pământ, ară adânc și lung și trag brazde după brazde, până când nicio parte a Adunării Domnului nu mai este nerăscolită și neatacată. Ah, da, *Latimer*, reformatorul și martirul († 1555), a avut dreptate că în toată lumea nu există un plugar mai zelos decât diavolul. Dacă altcineva preferă să tragă brazde scurte, *el* cu siguranță n-o face. Oricine altcineva, la arat, ar întoarce cu plăcere plugul prea devreme și ar lăsa capătul nearat, dar el face lucrarea în întregime în tot ce întreprinde. Oricine ar vrea să termine lucrul zilei îndată ce soarele apune, dar el sigur, nu. El și copiii săi ară ca niște plugari bine antrenați, care nu obosesc niciodată; totuși, preferă să-și îndeplinească lucrarea dăunătoare asupra celor evlavioși pe la *spatele* lor, pentru că sunt la fel de lași, pe cât sunt de cruzi.

Versetul 4. *Domnul este drept.* Oricum ar fi oamenii, DOMNUL rămâne Cel drept și de aceea Își va ține legământul cu poporul Său și îi va răsplăti pe asupritorii lui după dreptate. Aici este sprijinul de care atârână soarta lui Israel, punctul de cotitură al suferințelor sale. Domnul tolerează, într-adevăr, ca cei nelegiuți să tragă multe brazde lungi; dar cu siguranță va purta de grijă ca ei să înceteze cu aratul încă înaintea ca El să aibă ultimul cuvânt cu ei. *El a tăiat funiile celor răi.* Funiile cu care boii sunt înhămați la plug, ele sunt tăiate; funia care lega victima este ruptă; legătura care îi unea pe vrăjmași într-o unitate, la o cruzime unanimă, este ruptă dintr-odată. Cum citim în Psalmul asemănător, 124: „Lațul s-a rupt și noi am scăpat”, așa vedem aici, cum unealta cu care vrăjmașul l-a asuprit pe Israel s-a rupt, și astfel este Israel eliberat. Pentru că Dumnezeu este Cel drept, El trebuie să intervină și să intervină, fie mai devreme sau mai târziu, iar când se va întâmpla ceasta, atunci acțiunea Sa va fi eficace în cel mai înalt grad; El nu dezleagă încet și pe îndelete funiile de care se folosesc cei nelegiuți în lucrarea urii lor, ci le taie în două. Niciodată n-a folosit Dumnezeu vreo națiune ca să pedepsească poporul Său ales, fără să distrugă națiunea după ce corecția s-a terminat. El îi urăște pe cei care pricinuesc suferință poporului Său, chiar dacă El a îngăduit ca ura lor să vuiască o vreme de dragul scopului Său superior. Dacă dorește cineva să-i fie funiile rupte, acela să înceapă să are ogorul Domnului cu plugul prigoanei! Drumul cel mai scurt spre distrugere este să se atingă cineva de sfinții lui Dumnezeu. Avertizarea divină sună așa: „Nu vă atingeți de unșii Mei și nu faceți nici un rău profeților Mei!” (Psalmul 105.15) și „Cine se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Domnului oștirilor” (Zaharia 2.8).

Versetul 5. *Să fie acoperiți de rușine și să dea înapoi toți cei care urăsc Sionul!* La aceasta consimțim și noi din inimă și în acest caz este *vox populi vox Dei*, vocea poporului, vocea lui Dumnezeu, pentru că așa se va întâmpla. Dacă aceste cuvinte sunt un blestem - ei bine, să fie! Inima noastră răspunde la ele cu: Amin! De fapt, este drept dacă aceia care îi urăsc pe cei buni, îi chinuesc și le fac rău, sunt făcuți de rușine cu toate loviturile lor. Cine face răul fără rușine, aceluia trebuie să i se dorească să fie făcut de rușine, iar oamenilor care Îi întorc spatele lui Dumnezeu, nici ei nu trebuie să poată să-i înfrunte pe oamenii evlavioși, ci să trebuiască să se întoarcă într-o fugă rușinoasă. Cetățenii loiali ai Reichului nu le doresc reușită celor care urzesc intrigi împotriva împăratului lor. Ca sfatul lor să fie zădărnicit, ca ticăloșiile lor să sfârșească în

derută, acestea sunt dorințe care se cuvin, care nu au nicio urmă de rea-voință personală în ele. Noi le dorim, ca oameni, din inimă salvare adevărată, dar întrucât sunt trădători nelocali, noi le dorim prăbușirea. Cum am putea să dorim fericirea unora care vor să distrugă ceea ce este cel mai scump inimilor noastre? Vremea noastră este așa de superficială, încât un om care-L iubește pe Mântuitorul său trece drept fanatic și dacă urăște răul, este defăimat ca fanatic intolerant. În ceea ce ne privește, în ciuda întregii opoziții care se ridică, suntem de acord din toată inima cu amenințarea divină, conținută în versetul nostru, și în plus, vrem să facem să reînvie în lăuntru nostru datina de la Ebal și Garizim, unde binecuvântarea a fost rostită asupra celor care ascultau de glasul Domnului și trăiau spre onoarea Sa, dar au fost blestemați aceia care s-au făcut blestem pentru cei drepti. Noi am auzit la vremea sa mulți oameni de onoare exprimându-și dorința ca spânzurătoarea să devină o răsplată pentru acei ucigași care au omorât doi bărbați cinstiți în Dublin și noi n-am putut niciodată să condamnăm această dorință; pentru că dreptate trebuie să i se facă atât celui rău, cât și celui bun. De asemenea, Adunarea Domnului este de un folos atât de mare pentru lume, atât de plăcută, atât de fără răutate și de plină de bine, încât oamenii care îi fac rău păgubesc omenirea în întregime și merită să fie stigmatizați ca vrăjmași ai întregului neam. Citește atent un capitol din „Cartea martirilor” a lui Fox, sau una asemănătoare; ar trebui să fie ciudat dacă n-ai fi înclinat să citești vreunul dintre psalmii de imprecăție, aplicat la episcopul Bonner sau la Maria cea Sângeroasă. S-ar putea ca vreun om debil sentimental al secolului nostru să te critice pentru aceasta; dacă da, mai citește unul spre profitul său.

Versetul 6. *Să fie ca iarba de pe acoperișuri, care se usucă înainte de a fi smulsă.* (Textul original¹). Iarba de pe acoperiș crește repede și trece repede. Ea încolțește îndată pe vremea umedă în soarele de primăvară, găsește și hrană suficientă în stratul subțire de pământ ca să dezvolte câteva frunzulițe verzi, dar apoi moare repede, înainte să poată să răsară tulpina de spice, pentru că nu are nici destul pământ, nici destulă umiditate ca să se dezvolte până la putere și maturitate deplină. Ea se usucă înainte să crească; nici măcar nu trebuie smulsă, pentru că se grăbește singură spre pieire. Aceasta este, și trebuie să fie, și va fi soarta vrăjmașilor poporului lui Dumnezeu. Fericirea lor este zadarnică, distrugerea lor este grabnică. Înălțimea care însuflă respect în ochii lumii, pe care se află ei, le favorizează progresul, dar totodată le grăbește și sfârșitul. Dacă ar fi ocupat o poziție inferioară, atunci poate că le-ar fi fost acordată o existență mai lungă. Un vechi proverb spune: „Ce se coace repede, putrezește repede”. Pe acoperișurile de paie, acoperite cu mușchi, ale patriei noastre, am văzut eu însumi crescând iarbă, care aproape că ar fi putut să slujească la fel de bine ca reprezentare a cuvintelor din psalm, ca cea care crește de obicei, firește că mai abundentă, pe acoperișurile plate și pe cupolele caselor orientale. Gândul psalmistului este: ei se ridică repede, au ușor succes, dar la fel de repede vine sfârșitul jalnic. Iute fericirea, iute nenorocirea! Prigonitorii fac gălăgie mare, spumegă de furie și de înfierbântare, dar dispar curând; ei trec chiar mai repede decât este, în general, soarta oamenilor. Iarba de pe câmp se usucă, dar nu așa de repede ca iarba de pe acoperișuri; ea nu are nevoie de seceră; chiar și fără ea dispar smocurile verzi de pe acoperiș. Tot așa mor și prigonitorii Adunării Domnului, de o moarte diferită de cea a păcătoșilor obișnuiți. Se duc deodată și nimeni nu pierde nimic la aceasta. Chiar dacă se observă, propriu-zis, lucrul acesta, tot nu varsă nimeni vreo lacrimă după ei. Iarba de pe

¹ רָחֵץ înseamnă, de fapt, *a scoate*, de exemplu, a scoate sabia din teacă, săgeata din rană, pantoful și așa mai departe. Dar pentru semnificația deosebită din textul nostru există o dublă transmitere exegetică. Urmând-o pe una, Luther traduce: *Înainte de a fi smulsă iarba*. Alții urmează traducerea lui Symmachos: *Înainte ca (iarba) să fi dat lăstari* (cam ca: să fi scos firul din teaca frunzei). Această interpretare, care corespunde celei mai frecvente utilizări a verbului (de scoatere a sabiei din teacă), este de preferat, deoarece atunci nu intervine nicio schimbare de subiect, și înainte de toate, pentru că atunci când este vorba despre strânsul ierbii, n-ar avea nicio importanță dacă iarba este deja uscată sau dacă este încă verde, deoarece pe acoperiș tot n-ar ajunge la floare și rod. - J. M.

acoperiș este unul dintre lucrurile cele mai nefolositoare de pe lume; casa nu pierde nimic chiar dacă se usucă și ultimul firicel. Și la fel se duc potrivnicii lui Hristos și nimeni nu jelește după ei. *Athanasius* a prorocit despre împăratul Iulian: „*Nubicula est, transibit* – este doar un norișor, care va trece repede” și așa a fost. Orice sistem doctrinar al înțelepciunii omenești necredincioase are cam aceeași istorie și același lucru se poate spune despre fiecare învățătură greșită îmbrăcată în haină creștină. Sunt lucruri deplorabile, fără rădăcină, care sunt, dar totuși nu sunt, care se duc așa cum vin, chiar și fără să-și dea cineva osteneala să le combată sau să le stârpească. Răul poartă în sine germenul descompunerii. Nu regretăm deloc că este așa.

Versetul 7. *Cu care secerătorul nu-și umple mâna, nici legătorul de snopi brațul (textual: sânul).* Aici nu există nimic de secerat. Dacă secerătorul ar urca cu secera pe acoperiș ca să taie smocurile de iarbă, n-ar găsi nimic de apucat. Iarba a germinat foarte promițător, dar a fost numai aparență înșelătoare; acum nu există nimic care să se poată tăia sau recolta, nimic care să se lase apucat cu mâna, nimic care să se lase adunat în sân. Orientalii obișnuiesc să poarte tot felul de lucruri în sân, în partea din față, bufantă, a hainelor lor, așa că și snopi de cereale; dar în acest caz nu există nimic de dus acasă. Tot așa, și cu cei nelegiuți nu se ajunge la nimic. După ordinea dreaptă a lui Dumnezeu, ei și planurile lor sfârșesc în totală dezamăgire. Focul zelului lor se stinge într-un fum pufăitor, verdele proaspăt al speranței lor se transformă curând în galbenul palid al morții; însăși prosperarea lor nu este decât prosperarea oficii, prevestitorul pieirii. Nimeni nu are vreun folos de la ei, cel mai puțin ei înșiși. Intențiile lor sunt rele, faptele lor sunt și mai rele, sfârșitul lor este cel mai rău.

Versetul 8. și *trecătorii nu spun: „Binecuvântarea DOMNULUI să fie peste voi!* (și apoi compară cu Rut 2.4, contrasalutul primit de la secerători:) *Vă binecuvântăm în Numele DOMNULUI!”* În vremea secerișului, oamenii se salută voioși unii pe alții cu salutul de binecuvântare în Numele Domnului; dar aici, așa cum au explicat versetele 6 și 7, de fapt nu este nimic din bucuria secerișului, iar în mersul vieții și în comportarea oamenilor potrivnici lui Dumnezeu nu este nimic care ar putea să dea vreun motiv de rostire sau de primire a unei formule de binecuvântare. Dacă ne dăm seama de biografia păcătosului, de la început până la sfârșit, atunci ne simțim înclinați mai mult să plângem, decât să ne bucurăm și lăuntric ne simțim nevoiți să-i dorim nu atât succes, cât eșecuri pentru strădaniile sale. Nu avem voie să folosim formule evlavioase ca vorbe goale de politețe; de aceea ne vom păzi, desigur, să strigăm o asemenea urare de binecuvântare aceluia care urzesc răul, pentru că ne-am face părtași la păcatele lor. Când prigonitorii îi chinuiesc pe sfinții lui Dumnezeu, atunci nu spunem: Binecuvântarea DOMNULUI să fie peste voi! Când îi calomniază pe cei evlavioși și dușmănesc adevărul despre crucea lui Hristos, atunci, într-adevăr, nu-i binecuvântăm în Numele DOMNULUI. În fond, ar fi hulitor să necinstim Numele DOMNULUI, care este drept, prin aceea că proclamăm binecuvântarea Sa peste nedreptățile strigătoare la cer.

Iată cum trebuie oamenii evlavioși să rabde ca vrăjmașii lor să are pe spatele lor și cum, cu toate acestea, urmează după aceea un seceriș foarte binecuvântat, plin de rod durabil, în timp ce, despre cei nelegiuți, care pentru o vreme înfloresc și prosperă, și se bucură de o invulnerabilitate demnă de invidiat, deoarece, așa cum cred ei, sunt mai presus de orice nenorocire, se face curând descoperirea surprinzătoare că au dispărut fără urmă. Doamne, fă să mă număr printre ai Tăi! Fă-mă să împărtășesc suferințele lor, ca să pot să am parte și de slava lor! Atunci voi putea să-mi însușesc și eu acest psalm și să laud Numele Tău, deoarece copiii Tăi sunt foarte mult atacați și asupriți, dar nu pier, suferă multă prigonire, dar nu sunt niciodată părăsiți (2 Corinteni 4.9).

Comentarii și cuvinte expresive

Pentru întregul psalm: (Din istoria glorioasei întoarceri a valdenzilor, sub *Henri Arnaud*.) După aceste succese, bravii patrioți au depus reciproc jurământul de credință și au celebrat din nou, pentru prima dată de la exilarea lor, un serviciu divin în propriile lor biserici. Entuziasmul momentului nu s-a lăsat înăbușit. Ei au cântat Psalmul 74 sub zăngănit de arme. Apoi a pășit la amvon *Henri Arnaud*, cu sabia într-o mână și cu Biblia în cealaltă, și a predicat despre Psalmul 129. Cu această ocazie, el a declarat din nou solemn, chemând cerul ca martor, că nu-și va relua funcția pastorală de răbdare și de pace, până nu va fi văzut cu ochii săi reinstalarea fraților săi în vechile lor așezări legitime. – Din „Israelul Alpilor” de *A. Muston* 1852.

Versetul 1. *Adesea m-au asuprit.* Dumnezeu avea un Fiu – numai unul – fără păcat, dar niciodată fără suferință. Putem să fim copii ai lui Dumnezeu și totuși să fim dur atacați, Israelul Său ales, și totuși asupriți încă din tinerețe. Putem să simțim mâna lui Dumnezeu peste noi ca mână de tată, atât când ne lovește, cât și când ne mângâie. Dacă se poartă delicat cu noi, atunci aceasta se întâmplă ca să nu pierim sub mâna Sa; dacă Se repede aspru la noi, înseamnă că știe că avem nevoie de lucrul acesta, ca să ne smerim sub mâna Sa puternică. *Abraham Wright* † 1690.

Ei. Prigonitorii sfinților lui Dumnezeu nu merită niciun nume. Nici bogatului din Luca 16 nu i se spune pe nume, ca lui Lazăr: bogatul nu este vrednic de lucrul acesta. „Ei trebuie scriși pe pământ (în țărână)” (Ieremia 17.13). *John Trapp* † 1669.

Aceasta este podoaba propriu-zisă a Bisericii și titlul ei, că este slabă și asediată și înconjurată de toate uneltele și furiile diavolului, ale lumii, ale cărnii, ale morții și așa mai departe. Cine nu vrea să privească aceasta, ci vrea să fugă, acela nu va găsi niciodată Biserica. Pentru că ea nu este așa de frumoasă cum o fac pictorii, care fac din ea fie o fecioară frumoasă, fie o cetate bine păstrată și împodobită. Unele tablouri în sine sunt într-adevăr potrivite, dar nu pentru ochii firești. Ochii duhovnicești văd această statură frumoasă și podoaba minunată, și anume, că Hristos este Mirele ei și că a născut-o din nou prin Duhul Sfânt și că a împodobit-o cu sângele, meritul și dreptatea Sa. Dar carnea nu poate să vadă sau să judece nimic din toate aceste lucruri. Deci, dacă cineva vrea s-o picteze așa cum o vede el în fața ochilor, atunci trebuie s-o picteze ca pe o slujnicuță urâtă și sărmană, care șade într-o pădure sălbatică, în mijlocul unor lei, urși, lupi, mistreți și șerpi veninoși flămânzi, precum și în mijlocul celor nebuni, care aduc sabie, foc, apă ca s-o omoare și s-o lichideze de pe pământ; cum este în Apocalipsa lui Ioan, în capitolul 12.5,6, un tablou drăguț și partea cea mai nobilă și mai chipeșă din toată cartea, și anume, că Biserica, ca o fecioară singuratică, fuge din fața vechiului șarpe și a balaurului, care râvnesc la ea și la fiul ei. Dr. *Martin Luther* 1531.

Din tinerețea mea. Primul om care a murit, a murit pentru credință; atât de timpuriu a încolțit martiriul în lume. *John Trapp* † 1669.

Versetele 1,2. 1) Biserica vizibilă de la începutul lumii este *un trup* și totodată *un bărbat*, care s-a dezvoltat de la tinerețe la o vârstă mai matură; căci așa vorbește Adunarea aici: *Adesea m-au asuprit, din tinerețea mea.* 2) Vrăjmașii nelegiuți ai Adunării Domnului sunt de asemenea un întreg, o armată ostilă, care de la începutul lumii a dus neîncetat război împotriva poporului lui Dumnezeu: *Adesea m-au...* și așa mai departe. 3) Așa cum Adunarea Domnului din vremurile de mai târziu își însușește suferințele și nedreptățile pricinuite mai înainte Adunării Domnului, ca pricinuite aceluiași trup, tot așa și prigonirile care au pornit de la potrivnicii de mai înainte, au fost atribuite prigonitorilor de acum și le-au fost scrise pe răboj: *Adesea m-au*

asuprit, din tinerețea mea, - s-o spună Israel (cel de acum). 4) Noile suferințe ale prigonirii, când aduc în amintire și prin faptul că aduc în amintire mersul anterior al războiului Adunării, slujesc foarte mult la încurajarea și mângâierea în nevoile prezente: *M-au... și așa mai departe, s-o spună Israel*. 5) Cu toate că strădania celor nelegiuiți din toate timpurile a fost să nimicească Adunarea Domnului, totuși, Dumnezeu a menținut-o de la un secol la altul, de la un mileniu la altul: *dar nu m-au învins*. D. Dickson † 1662.

Adesea asuprit – salvat pentru totdeauna! În acest fel, împărăția izraeliană a fost o împărăție plină de lucrări minunate. Pentru că atunci când trebuia să fie disciplinată, Domnul le-a dat biruința filistenilor, edomiților, moabiților, asirienilor și babilonienilor și i-a lăsat pe ei să se ocupe. Pe de altă parte, dacă se părea că iudeii sunt complet asupriți, atunci au primit ei superioritatea și și-au învins vrăjmașii. Deci această împărăție a rămas, chiar dacă vecinii și diavolul au făcut mutre acre; așa cum arată istoricii în cărțile Împăraților și ale Cronicilor. Dr. *Martin Luther* 1531.

Adunarea nouetamentară a Domnului poate să-și însușească limbajul poporului lui Dumnezeu din Vechiul Testament: *Adesea m-au asuprit, din tinerețea mea; dar nu m-au învins!* O, cât de multe suferințe n-a îndurat Biserica creștină din tinerețea ei! Cât de slabă a fost în ochii lumii această tinerețe a ei! Cât de mic a fost numărul apostolilor, căroră Domnul le-a încredințat Evanghelia Sa! Cât de lipsiți au fost de erudiția omenească, de prestigiul lumesc și de puterea pământească! Ca să-i distrugă pe ei și scopul chemării lor – gloriificarea lui Dumnezeu - și ca să zădărnicească mântuirea oamenilor -, au fost folosite una după alta: forța și viclenia, amenințarea și temnița, tortura și spânzurătoarea. Da, într-adevăr, plugarii au arat pe spatele lor și au tras brazdele lor lungi! Proprietatea le-a fost confiscată, ei personal au fost băgați în închisoare, drepturile cetățenești le-au fost luate; capetele lor s-au rostogolit pe eșafod, trupurile lor au fost mistuite până la cenușă pe rug, în strigătele amenințătoare ale mulțimii curioase să vadă au fost aruncate animalelor sălbatice în arene. Dar în ciuda întregii împotriviri, sfânta credință a prins rădăcini și a crescut cu putere. Toată furia de la zece prigoniri ale creștinilor n-a putut s-o ștergă de pe pământ. Dinții animalelor sălbatice n-au putut s-o sfărâme, focul n-a putut s-o ardă, apa n-a putut s-o înece, temnița n-a putut s-o pună în cătușe. Adevărul este veșnic ca și Dumnezeul suprem, din sânul Căruia a ieșit; de aceea nu poate fi distrus. Și deoarece creștinismul este adevărul și nu este o minciună, de aceea toți potrivnicii săi nu l-au putut învinge. N. Mac Michael 1860.

Dar nu m-au învins. Cuvintele ne amintesc de Geneza 32.26-29. Binecuvântarea pe care a dobândit-o Iacov când s-a luptat cu îngerul, a rămas asupra urmașilor săi. În noaptea lungă a robiei, oamenii sinceri din Israel s-au luptat în rugăciune credincioasă; acum se făcuse dimineață și Israel a fost înălțat la o treaptă superioară de privilegii ale făgăduinței. D. W. Kay 1871.

Israel l-a biruit pe Dumnezeu în lupta fierbinte a stăruinței; de aceea și rămâne biruitor în lupta cu oamenii. Dacă este la noi așa, că luptăm cu Dumnezeu pentru binecuvântare și biruim cu asemenea rugăciune și stăruință, atunci nu trebuie să ne temem că nu vom reuși și noi să ne scoatem prin luptă vrăjmașii din reușită. Dacă suntem poporul lui Dumnezeu și rezistăm în luptă împotriva vrăjmașilor Săi, atunci nu trebuie să ne facem griji pentru biruința finală. Alex. Henderson † 1646.

Versetul 3. *Plugarii au arat pe spatele meu, au tras brazdele lor lungi, adică și-au întins mult arătura.* Cuvântul *ma'nah* nu înseamnă brazda (Luther), ci *fâșia de pământ arabil de care plugarul se apucă deodată*, deci, la ale cărei amândouă capete atelajul care ară se oprește

întotdeauna, se întoarce și începe o brazdă nouă. Lungimea acestei *ma'nah* este, prin urmare, egală cu lungimea brazdelor. Deoarece boul palestinian obișnuit este mai mic și mai slab decât al nostru și obosește ușor sub jugul care îi apasă grumazul și îi îngrădește gâtul, el trebuie să fie lăsat să-și recapete puterile prin odihnă frecventă. Aceasta se petrece mereu la terminarea unei brazde, unde țăranul trebuie să ridice din pământ și să întoarcă plugul dintr-o bucată, unde cu o lopată mică, de fier, care este fixată pe capătul de jos al țepușei pentru boi, să dea jos pământul umed și să fixeze din nou bătând, penele și belciugele slăbite, timp în care atelajul se poate odihni. De aceea nici nu se fac brazdele lungi. Dacă ogorul este mai scurt de două sute de pași, atunci, în mod obișnuit, el formează numai o *ma'nah* (o întindere de brazdă); dar dacă în ținuturile netede parcelele lungi ale țăranilor individuali ai unui sat se întind adesea extrem de departe, atunci țăranul este nevoit să-și împartă parcelele în mai multe *ma'nah* (întinderi de brazdă, lungimi de ogor), care sunt arate fiecare separat. În lățime, aceleași brazde nu se pot trage, pentru că de cele mai multe ori, parcelele sunt prea înguste și pentru că ogoarele deja îngrijite ale celor doi vecini de câmp ar fi stricate prin aceasta; pentru că hotarele nu sunt ca la noi, despărțite prin mejdine, adică fâșii largi de iarbă, ci numai prin grămezi izolate de pietre, dintre care, între fiecare două câmpuri sunt două grămezi mai mari și un număr de grămezi mai mici. De asemenea, o arătură printre aceste pietre de răzor ar fi îngreuiată, iar plugul ar fi adesea deteriorat. – Deci, în pasajul din psalm, spatele este gândit ca un ogor, care este împărțit în mai multe întinderi lungi de brazdă. Fiecare asemenea întindere de brazdă poate să aibă o mulțime de brazde. – După consulul D. J. G. Wetzstein (în Comentariul psalmilor, al lui Delitzsch, ediția a 3-a), 1874.

Spatele lui Israel este comparat cu un *ogor arabil*, care este despicat și rănit de brăzdarul ascuțit, cum este comparat în Isaia 51.23 cu o stradă pe care se merge. Imaginea se explică de acolo, că în imaginația poetului, noțiunile de popor și de pământ se suprapun. Dar în același timp, un rol îl joacă imaginea unui sclav, al cărui spate este acoperit peste tot cu răni; compară cu Isaia 1.6. *Extinderea lungă a câmpului arabil („și-au întins departe câmpul”)* arată că pretutindeni pe spatele lui Israel sunt rănilor sfâșiate. Prof. D. Fr. Balthgen 1904.

Cine a avut nefericirea să trebuiască să fie martor ocular la o biciuire publică, aceluia îi vor sări imediat în ochi aluzia psalmistului la această pedeapsă și consecințele ei. Vânățiile sau rănilor lungi, pe care biciul le lasă în urmă la fiecare lovitură, pot fi comparate frapant fie cu șanțurile brazdelor, fie și cu movilele aruncate între brazde, marginile brazdelor. *John Kitto* † 1854.

Spatele nostru trebuie să se obișnuiască cu atacul și în plus trebuie să fim pregătiți să putem să suferim lungirea acestor brazde. Dr. *Martin Luther* 1531.

Plugarii, care ară cu acest plug al prigoanei și al maltratării, sunt satan și îngerii răi; ei conduc plugul, ei înhamă boii și îi mână. Dar boii care trag acest plug sunt de tot felul; pot fi prinți care se pretează să fie prigonitori ai Adunării Domnului, sau prelați, sau oameni de stat lumești: aceștia sunt animalele de tracțiune, dar cărora satan și duhurile rele le pun jugul pe grumaz și îi mână, ba cu țepușa, ba cu tot felul de chemări ademenitoare, cum se face cu animalele, și momeli (provocările lumii), ca să meargă înainte așa cum îi conduce plugarul. Dar ce fac plugarul, plugul și boii? Nimic altceva, decât să pregătească pământul pentru sămânță. Domnul, căruia îi aparține ogorul, tot El supraveghează și plugul prigoanei și-l folosește ca să-și pregătească poporul mai bine pentru a primi sămânța vie a Cuvântului și ploaia Duhului. *Alex. Henderson* † 1646.

Dumnezeu nu omite să semene binecuvântări în brazdele pe care plugarii le ară pe spatele Bisericii lui Dumnezeu. Episcop D. *Jer. Taylor* † 1667.

Versetul 4. *Domnul a tăiat funiile celor răi*, adică El a pus capăt stăpânirii și tiraniei lor peste noi. În cuvântul ebraic, tradus cu „funii”, există o trimitere la harnașamentul (ștreangurile) cu care boii erau priponiți de plug, dar apoi și la intrigile încurcate, întortocheate ale vrăjmașilor (verifică verbul din Mica 7,3) și la cruzimea cu care asupritorii își legau victimele. D. *Hermann Venema* † 1787.

Imaginea este puțin schimbată; mai înainte, Israel a fost ogorul, iar acum este boul de ogor, alungat. Prof. D. *Friedr. Balthgen* 1904.

Domnul este drept, El a... și așa mai departe. La argumentul rațiunii, că Dumnezeu n-ar fi drept, trebuie să învățăm să răspundem din zicala obișnuită pe care o folosesc muzicienii: în final se poate recunoaște melodia unui cântec. D. *Martin Luther* 1531.

Versetele 5-8. La această profeție a judecății pentru vrăjmașii lui Israel, că Domnul, care întotdeauna a tăiat funiile potrivnicilor poporului Său, versetul 4, îi va lăsa și în continuare să piară nebinecuvântați pe cei care urăsc Sionul (versetele 5-8), profeția mântuirii constituie în Psalmul 130 restaurarea pentru Israel și la fel de sigur ca acolo (versetul 8), viitorul ebraic este folosit și aici (versetele 5-8) ca viitor real (*Vor fi acoperiți de rușine* și așa mai departe), nu ca optativ (*Să fie acoperiți de rușine* și așa mai departe). Nach Prof. Dr. *Fr. W. Schultz* 1888.

Ce trebuie să se creadă despre asemenea blesteme din așa-zișii psalmi de răzbunare? Cum se potrivesc ei cu înalta moralitate a Cuvântului lui Dumnezeu? – Un profesor de teologie a făcut odată un drum în Boston cu un preot liberal, care contesta inspirația Bibliei, și tocmai cu referire la psalmii de răzbunare. Profesorul de teologie a căutat la început să combată atacurile cu răspunsurile care se dau în mod obișnuit, ca și cu presupunerea că psalmistul nu face decât să exprime hotărârea lui Dumnezeu, în timp ce se roagă ca vrăjmașii săi să fie distruși și că el, pur și simplu, exprimă cuvintele normalei indignări drepte a conștiinței în fața răutății strigătoare la cer. Dar scepticul nu era de mulțumit cu aceasta. În cele din urmă, cei doi domni au ajuns la afișul de reclamă al unui cotidian, pe care se putea citi cu litere mari știrea de senzație: Baltimore urmează să fie bombardat la ora douăsprezece! „Aceasta mă bucură”, a spus preotul liberal, „mă bucură!” „Firește că și pe mine”, a răspuns însoțitorul său, „dar abia dacă îndrăznesc s-o exprim, deoarece trebuie să mă tem că-mi veți reproșa ce spuneam aici, că ar fi un fel de psalm de răzbunare!” *Joseph Cook* 1878.

Există și o *acoperire cu rușine*, o rușinare și consternare, care duc la regret și întoarcere, o înfrângere prin revelația harului și a slavei. În felul acesta au fost făcuți de rușine într-un mod binecuvântat unii vrăjmași și prigonitori ai creștinilor, și au fost aduși la credința în Hristos, ca, înainte de toate, însuși sfântul Pavel, care, suflând amenințare și ucidere, s-a dus la Damasc ca să depisteze acolo ucenici, dar pe drum a fost aruncat la pământ prin har, încât a trebuit să dea înapoi de la planurile sale și dintr-un prigonitor să devină apostol. *Th. Le Blanc* † 1669.

Și *să se întoarcă*, așa ca împăratul asirian, Sanherib, căruia Domnul oștirilor i-a pus o verigă în nas și o zăbală în gură și l-a dus din nou pe drumul pe care venise (Isaia 37.29). Dr. *John Gill* † 1771.

Versetul 6. Tiranii sunt comparați cu *iarba de pe acoperișuri*, cu toate că Duhul Sfânt cu greu a putut să vorbească mai disprețuitor despre aceasta. Căci pentru iarba de pe acoperiș este o șansă să se usuce în timp scurt, înainte să se folosească o seceră. Da, nimeni n-o prețuiește, încât să se folosească o seceră pentru ea, nimeni nu-i dă atenție, fiecare o lasă să se bucure de

aroganța care durează puțin, să se lase văzută pe acoperișurile oamenilor ca și când ar fi ceva, deși în realitate nu este nimic. Prin urmare, așa sunt prigonitorii nelegiuiți ai Cuvântului în lume, care, chiar dacă după aparența exterioară sunt considerați oameni înspăimântători, ei sunt totuși cei mai disprețuiți. Căci creștinii nu intenționează nici să-i plivească, nici să-i persecute, nici nu se răzbună pe ei din cauza violenței, ci îi lasă să crească și să umble țănoș după placul lor, pentru că ei știu că nu vor putea să reziste împotriva marilor vijelii. Și chiar dacă toate lucrurile ar fi foarte liniștite, ei totuși ar fi arși de soare dintr-odată pe acoperiș. Așa că tiranii pier fără dificultate, iar creștinii îi suportă și îi biruiesc cu răbdare, dar ei pier și cad la pământ în modul lor de a proceda, așa cum dovedesc istoriile din toate vremurile. Dr. *Martin Luther* 1531.

Acoperișurile plate ale caselor orientale sunt acoperite cu un amestec de: mortar, catran, cenușă și nisip, în ale cărui fisuri și crăpături crește frecvent iarba. Casele săracilor, la țară, chiar erau construite numai dintr-un amestec de lut și paie, pe care iarba creștea și mai abundent. Deoarece toate imaginile psalmului sunt luate din viața de la țară, este fără îndoială că psalmistul se gândește și aici la locuințele rurale. *J. J. St. Perowne* 1868.

Sfaturi omiletice

Versetul 1. Atacurile de care au parte cei evlavioși de la lume. 1) Motivul acestora: Vrăjmășia seminței șarpelui. 2) Felul acestora: prigoană, asuprire, batjocură, calomnie, dispreț și așa mai departe. 3) Mângâierea în acestea: tot așa i-au prigonit și pe profeți, ba chiar pe Domnul Însuși. Este în firea lor. Ei nu pot să omoare sufletul. Durează numai o vreme și așa mai departe.

Versetele 1,2. Prigonirea de dragul dreptății. I. Cât de departe poate merge ea? Ea poate: 1) Să fie violentă, 2) să se repete de multe ori, 3) să înceapă devreme, 4) să dureze mult. II. Cât de departe nu poate să meargă? 1) Poate să apară, într-adevăr, extrem de puternică, 2) poate, de asemenea, într-o anumită măsură, să devină extrem de puternică pentru o vreme, 3) dar nu poate să-i biruiască definitiv pe cei evlavioși, 4) mai degrabă va ajuta să devină o supraputere în creștere tocmai a ceea ce caută ei să asuprească. *G. Rogers* 1885.

Versetele 1-4. Israelul lui Dumnezeu trebuia, într-adevăr, să sufere prigoană, dar n-a fost părăsit. (Compară cu 2 Corinteni 4.9.) 1) De la cine a plecat prigoana? („ei”) 2) Cum s-a făcut ea simțită? (*adesea – dine tinerețea mea – asuprire grea – imaginea plugului.*) 3) De ce a venit? (*Ură omenească și satanică; permisiunea lui Dumnezeu.*) 4) Care a fost sfârșitul? *N-a biruit* -: ea n-a putut să nimicească poporul lui Dumnezeu, să-l descurajeze, să-l momească la păcat. Dreptatea lui Dumnezeu s-a descoperit în aceea, că El Și-a ținut poporul dârz și l-a eliberat, i-a făcut de rușine pe vrăjmași și așa mai departe.)

Vrăjmașii Adunării Domnului. 1) Brutalitatea lor: *plugarii* au ... și așa mai departe. 2) Îndârjirea în vrăjmășie: *Adesea m-au asuprit, din tinerețea mea.* 3) Nereușita tuturor loviturilor lor: dar nu m-au învins. 4) Puternicul lor Împotrivor și Biruitor: *Domnul, care este drept – El a tăiat funiile celor răi.* *John Field* 1885.

Versetul 3. I. Împlinit în sensul cel mai apropiat 1) În Hristos: Matei 27.26; 20.19; Marcu 15.15; Luca 18.33; Ioan 19.1; în ucenicii Săi: Matei 10.17; Faptele apostolilor 16.23; 2 Corinteni 6.5; 11.23-25; Evrei 11.36; și de multe ori în prigonirile de mai târziu. II. Împlinit în sensul mai îndepărtat, în calomniile și răutățile împotriva lui Hristos și a urmașilor Săi. *G. Rogers* 1885.

Versetul 4. Cântarea lui Israel despre dreptatea lui Dumnezeu. 1) *Domnul este drept* în aceasta, că a lăsat să vină asemenea suferințe peste poporul Său. 2) *Domnul este drept* deoarece și-a îndeplinit făgăduința că El Își va salva poporul. 3) *Domnul este drept* prin faptul că El i-a pedepsit cu judecată pe vrăjmașii poporului Său. *W. H. Page 1885*

Versetul 5. I. O ură de neiertat: *Care urăsc Sionul*, poporul lui Dumnezeu și cauza sfântă a lui Dumnezeu. Această ură este de nescuzat, căci 1) Poporul Sionului este drept, 2) credința Sionului este o Evanghelie, 3) misiunea Sionului este pacea, 4) Existența Sionului este aceea, ca de dragul lui lumea încă să mai fie menținută. II. Această ură este un semn de păcătoșenie adânc înrădăcinată; pentru că, cu orice virtuți s-ar putea lăuda vrăjmașii Sionului, ei sunt totuși 1) vrăjmași ai neamului omenesc, 2) în răzvrătire sfidătoare împotriva lui Dumnezeu, 3) fie orbi de tot, ca Saul, fie răi până în măduva oaselor, 4) complici ai diavolului, pentru că acesta este dușmanul de moarte al Sionului. III. Ce simt involuntar cei evlavioși față de ei și ce trebuie să le dorească: *Să fie acoperiți de rușine și să dea înapoi!* La aceasta sunt îmboldiți cei evlavioși: 1) La dragostea lor pentru Dumnezeu, 2) la dragostea lor pentru oameni, 3) la dragostea lor pentru dreptate. Prin urmare, deja existența acestor sentimente și dorințe este o garanție că Domnul, care este drept, le respectă și le va împlini. *John Field 1885.*

Versetele 5-8. I. Concepția oamenilor despre care este vorba aici. 1) Ei nu iubesc Sionul – ei nu spun: Doamne, iubesc locașul casei Tale (Psalmul 26.8). 2) Ba chiar urăsc Sionul – pe Împăratul Sionului și pe toți cei care Îi sunt devotați acestui Împărat. II. Prosperitatea lor: Ca iarba, și așa mai departe. III. Sfârșitul lor: 1) Înfrângere rușinoasă. 2) Trecerea slavei lor – niciun secerat, nicio recoltare, uscare. 3) Lipsă de binecuvântare. Nimeni nu-i binecuvântează și în sine sunt tot fără binecuvântare. *G. Rogers 1885.*

Prosperitatea și nimicirea celor nelegiuți. 1) Ei sunt într-o poziție superioară. 2) Fericirea lor stârnește invidia. 3) Dar fericirea lor dispare. 4) Viața lor este găunoasă și goală, fără rod. 5) Ei sunt excluși de la binecuvântarea lui Dumnezeu și a oamenilor.